

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1884.

ΑΒΙΘ. 194.

Συνδρ. ἔτησ. ἐν Ἑλλάδι Φρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναγνωριστῶν, στέλλεται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἀνευ προπληρωμῆς.

» » Ἐξωτερικῶν » 2.

Ἐν ἑδρῇ Σταδίου ἀριθ. 39.

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Εὐδαίμων δὲν εἶναι ὁ κοιμῶμενος, ἀλλ' ὁ ἐξυμνος καὶ ἐνεργῶν.
— Ὁ ἀληθὴς Παράδεισος ἤθελεν εἶσθαι. ἂν οἱ μὲν γονεῖς ἦσαν πάντοτε νέοι, τὰ δὲ τέκνα εἰς μικρὰν ἡλικίαν.

— Ἡ φιλοπονία εἶναι φυτὸν αὐξάνον μόνον ὑπὸ σκιά.

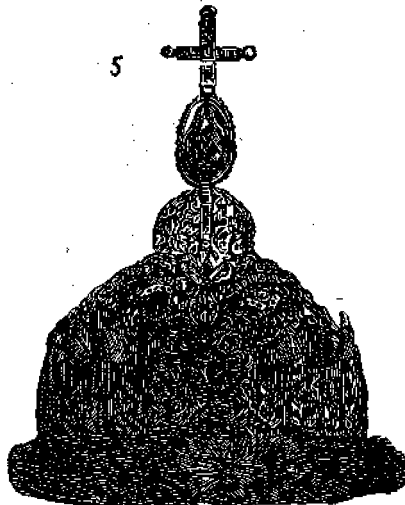
— Πᾶς ἀγῶτης εὕρισκε: θαυμαστάς καὶ πᾶς ψευδοδιδάσκαλος ὀπαδοῦς.

— Καλὴ βία μὴ παρακολουθούμενη ὑπὸ ἐκτελέσεως εἶναι ὡς σπινθηρ μὴ ἀνάπτων πυρᾶν.

— Ὁ χρόνος ἢ νικᾷ τὰ πάθη ἡμῶν, ἢ καθιστᾷ αὐτὰ γελοία.

— Τὸ γῆρας ἄλλοτε ἦτο ἀξιοπρέπεια, σήμερον εἶναι βῆρος.

5

Στέμμα Ἀλεξίου Μεγάλου
Κατασκευασθὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει
κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἱερέου Ἀλεξίου.

— Ἀπ' εἰς τ' ἀνθρώπινα οἰκοδομήματα τὸ εὐθραυστότερον εἶναι ἡ εὐτυχία.

— Πρὸς τὸν διατοχοῦντα φίλον πρέπει νὰ προσεργώμεθα, τὸν δ' εὐτοχοῦντα ν' ἀναμένωμεν.

— Οἱ εὐφραεῖς ἐπίστε λέγουσιν ἀστεϊσμοὺς, ἀλλ' οἱ ἀνόητοι πάντοτε κακολογίαις.

— Πολλὰκις ἡ ἀπάθεια ἐκλαμβάνεται ὡς ἀρετή.

— Μὴ φαντάζεσαι σεαυτὸν σοφὸν Φοβὸν τὸν Κύριον καὶ ἐκκλινὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, (Παροιμ. γ'. 7.)

— Ὁ ἀσχυρὸς ἄνθρωπος, ὁ κακῆτροπος ἄνθρωπος περιπατεῖ μὲ στόμα διεστραμμένον.

(Παροιμ. ς'. 12.)

— Κάλιον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀκούῃ ἐπιπληξιν σοφοῦ, παρὰ ῥῆμα ἄφρονος. (Ἐκκλησι. ς'. 5.)

Ἡ ἀπραξία.

(Διὰ τὰς μικροὺς ἀναγνώσας τῆς Ἐφ. Παίδων)

Εἶδες-κάτι πεταλοῦσαις ἀπ' τῆ λάμψι πῶς γελιῶνται,
Καὶ μ' ἀξενουσιὰ στὴ λάμπα βῆγονται μὴ καὶ καλῆ
Πλὴν εὐθὺς καθάλασμέναις στὴ φωτὴ κατρακλιῶνται
Καὶ τὰ πόδια τοὺς ἀφίνοιν κολλημένα σὸ γυαλί;
Πεταλοῦσα κ' ἡ καρδίη μου ἀπονήρευτῃ ἀνάμια
Δὲν ἐκπρόειξε στὴ φλόγα ποῦχ' ἢ κάθι τῆς ματιᾶ,
Κι' ἀπὸ τῆ λαμπῆ μονάχα θαμβωθεῖσα εἰς τὸ χρῶμα
Μεταμελημένη τώρα τσιτσιρίζει στὴ φωτιᾶ.
(Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.)

Ἡ ἀνατροφή.

Τὴ ἀεὶ ὁ μάγας πλοῦτος, ἢ ψευδὴς τιελοφορία,
"Ὅταν λείπ' ἀπὸ τὰ τέκνα ἢ χρηστὴ παιδαγωγία

"Ὅλα θρόβα' ἀποβαίνουν κοινωτὸς παραλυσία,
Καὶ ἐν τέλει τῶν γονέων καταστρέφει' ἡ οἰκία.
Ἄρα πρῶτιστον καθήκον τοῦ προσκαίρου τοῦτου βίου
Τῶν γονέων, διδασκάλων, Κυβερνήσεως, τοῦ Κλήρου
Εἶνε, φίλε, ἡ τῶν τέκνων ἀγωγή μ' ἐπιστασίας,
Ἦτις σώζει, καὶ προάγει τοὺς λαοὺς εἰς εὐτυχίαν.
Τοῦτο ἔμαθα, ἤξεύρω, ἀπὸ πείραν τὸ γωριζῶν,
Δι' αὐτὸ ἐν δὲ ὑπάρχω γιὰ τὰ τέκνα· μου φρονεῖζω
Τὸ παιδί, καθὼς εἰζεύρει, εἶνε εὐθραυστον φυντάκι
Τὸ ὅποιον μὲ τὸν χρόνον προσδεύει καὶ αὐξάνει.
Ἄν λοιπὸν ὁ κηπουρὸς τοῦ ἀμερίμνου τὸ ἀφήσῃ,
Εἰς τὸν κήπον μὲ τριβόλους καὶ ἀκάνθας νὰ ἀβῆσῃ,
Θὰ φθαρῇ ἀναμφιβόλως, τὴν ἐκμάδα του θὰ χάσῃ,
"Ὅσον οὕτω θὰ στεγνώσῃ δλοκλήρως θὰ χαλάσῃ.
(Ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος.)

Ἡ Θρησκεία.

Τὸ πρῶτο τῆς Ἐμπνεύσεως πλάσμα εἶν' ἡ Θρησκεία.
 Ὅσπερ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀμύλωντος, ἅγια.
 Νάσε τῆς εἶν' ὁ οὐρανός, εἰκόνας τῆς ἀστέρης.
 Καθέδρα τῆς οἱ ἀπειροὶ νοητικοὶ αἰθέρες.
 Ἐκεῖ ὡς λάμψις ἄυλος πλανᾶται ἡ ψυχὴ τῆς.
 Μυστηριώδης, ἀφαντος ἡ θεία καλλονὴ τῆς!
 Τὰ ἴθνη, ἀπερ τέροντ' εἰς θεάματα, σημεῖα
 Ἐξ ὅλης ἀποδόουσι τῇ νοητῇ θρησκείᾳ.
 Μὲ χρώματα παρόστησαν τῆς φύσεως τὸν νόμον,
 Δὲν θεωροῦσι τὴν πηγὴν στοῦ Πνεύματος τὸν δρόμον.
 Ἐκ τῆς αἰσθήσεως ἀντλοῦν τὴν ἔμπνευσιν ἐκεῖνα,
 Καὶ διὰ τοῦτ' ἐστῆλίσαν τὰ ἅγια μὲ κρίνα,
 Μὲ ῥόδα, μὲ τριαντάφυλλα, μὲ μύσους, μὲ λουλούδια,
 Μὲ μουσικὰς, μὲ ὄργανα, μ' ἁδὰς καὶ μ' ἀγγελουδία.
 Φανεράσθαι ἐν θεάτρον οὐράνιον τοῦ κόσμου.
 Ἐκεῖ δὲ νὰ λατρεύηται ἐνδόξως ὁ Θεὸς μου!...
 Ἰδέα Πρώτη, ἀθάνατε! ἐκλείπεις ὡς εἰκόνα
 Ἦν' Ἐμπνευσιν, τὸ τέκνον σου, νὰ ζῆ εἰς καθ' αἰῶνα,
 Ἀίτια Πρώτη! Κέκοπτον παρέχεις τὴν μορφήν σου,
 Τὰς δὲ μορφὰς τῶν βλέπουσι τὰ ἴθνη εἰς τὴν ζωὴν σου!
 Ἐν Πειραιεὶ Δ. Κ. Σ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

— Λοιπὸν εἶναι ἀληθὲς διὰ δὲν ἐσχοπέετε νὰ ληστεύσητε τὸ χρηματοκιβώτιον; εἶπε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸν Σόββα, ὅστις μειδιῶν ἐπλησίασε. j

— Βαβαίως ὄχι, καλέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σόββα, γελῶν καὶ θέτων τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Γεωργίου. Ἡ δὴ ὀπίσθις εἶχε σχεδιασθῆ μεταξὺ ἡμῶν τῶν παρόντων ὁ κ. στρατηγὸς ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὴν τιμιότητα, τὸ θάρρος καὶ τὴν πιστότητά σου. Δὲν ἤδουνηθημεν νὰ διασαλεύσωμεν ταῦτα ἕδειξας τὴν τιμιότητά σου, ἀπέδειξας τὸ θάρρος σου καὶ ἔμεινας πιστὸς εἰς τὸ καθήκον σου ὡς στρατιώτης, καὶ ἠρνήθης νὰ λιποτακτῆσθαι καὶ παραβῆς τὸν ὄρκον σου, τελευταῖον δὲ ἐστάθης φιλότιμος, ὥστε νὰ σιγήσῃς, καὶ νὰ μὴ με κατηγορήσῃς εἰς τοὺς ἀνωτέρους μου, ἐνῶ εἶχες μεγάλας αἰτίας νὰ μὲ μισῆς ὥστε βλέπεις διὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ τελειώνει πρὸς τιμὴν καὶ ὠφελείαν σου.

Ἀφοῦ καὶ οἱ λοιποὶ ἀξιωματικοὶ τῆ ἀπηύθυναν εὐμενεῖς τινας λόγους, ὁ Γεώργιος ἀφῆθη ἐλεύθερος, καὶ ἔλαβε τριῶν ἡμερῶν ἀδειαν.

Δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὴν χαρὰν, τὴν ὅποιαν ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἡ μήτηρ του ἔχουσε μὲν ὀλίγα δάκρυα ἀκούσασα ὅτι ὁ Γεώργιος τῆς εἶχε διανυκτερεύσει εἰς τὴν φυλακὴν ἄλλ' αἱ τιμαὶ, τὰς ὅποιαις τῶ ἔδωκαν οἱ ἀξιωματικοὶ, ἀντεσταθμισαν τὴν λύπην τῆς διὰ τῆς χαρᾶς.

ΚΕΦ. Ε'.

Ἦχοι σαλπίγγων καὶ τομπάνων ἤκούοντο καθ' ὅλον τὸ Μαγδεβούργον· οἱ στρατιῶται ἐσκευδον νὰ συναχθῶσιν· οἱ πολῖται ἴσταντο εἰς τὰς θύρας ἢ τὰ παράθυρα τῶν βλέποντες τὴν γενικὴν κίνησιν, ἧτις ἐπεκράτει καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα μέρη τῆς πόλεως· διότι τὰ στρατεύματα, ἅτινα ἦσαν ἐπὶ τὸσον καιρὸν ἐστρατοπεδευμένα ἐν τῇ πόλει, εἶχον λάβει νῦν διαταγὰς ὅπως ἐνωθῶσι μὲ τὰ στρατεύματα τὰ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Πρίγκηπος Λεοπόλδου τῆς Δασσαυίας, ἵνα βαδίσῃ οὗτος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ πόλεμος οὗτος ἦτον ὁ πρῶτος ἀπάντων τῶν πολέμων, τοὺς ὁποίους ἐπεχείρησε Φρειδερίκος ὁ Μέγας, βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας· ὁ παρῶν πόλεμος ἐν τῇ ἱστορίᾳ φέρει τὸ ὄνομα «Πρῶτος Σιλεσιακὸς πόλεμος», καθότι ἐκηρύχθη κατὰ τῆς Αὐστρίας πρὸς ἀραίρεσιν τῆς ἐπαρχίας Σιλεσίας ἀπ' αὐτῆς.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ στρατοῦ ἐκ Μαγδεβούργου πολλὴν ἐπρόξενησε λύπην εἰς τοὺς πολίτας, διότι σχεδὸν ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν οἶον, σύζυγον, ἀδελφὸν ἢ τοῦλάχιστον φίλον τινὰ μεταξὺ τῶν ἀναχωρούντων στρατιωτῶν.

Ἐκ τῆς μικρᾶς οἰκίας τοῦ κ. Βράουν ἐξήρχετο νεαρὸς ὀπλίτης φέρων στολὴν τοῦ πεζικοῦ, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ κ. Βράουν, ἐνδοδεμένον τὰ ἑωρτάσιμα τοῦ ἐνδόματα, διότι ἐσκόπεον οὗτος νὰ τὸν συνοδῶσῃ μέχρι τοῦ Γένθιν, ὅπερ ἦτο τὸ σημεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ συγκεντρωθῶσι τὰ στρατεύματα. Σταθεῖς εἰς τὴν θύραν ἐστράφη πρὸς τὴν σύζυγον του, ἧτις ἔκλαιε, καὶ τῇ εἶπε· «Χαῖρε πρὸς τὸ παρὸν Αἰκατερίνη, ἐντὸς τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν θὰ ἐπιστρέψω καὶ θὰ σοὶ φέρω εἰδήσιν περὶ τοῦ ποῦ θὰ ὑπάγῃ τὸ τάγμα τοῦ Γεωργίου. Μὴ στενοχωρῆσαι!»

Ὁ Γεώργιος ἐνδοκρως ἀπεχαιρέτησε τὴν μητέρα του καὶ εἶτα ἐβαδίξε, σιωπηλῶς μὲ τὸν πατέρα του πρὸς τὴν πλατείαν, ὅπου ἐμελλε νὰ συγκεντρωθῆ ὁ λόχος του. Φθάσας ἐκεῖ ἔλαβε τὴν θέσιν του ἐν τῇ γραμμῇ καὶ μετ' ὀλίγου διήρχετο μετὰ τῶν στρατιωτῶν τὴν γέφυραν τοῦ Ἐλβα ποταμοῦ, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ Γένθιν ἀγούσαν.

Ὁ κ. Βράουν κρηκολοῦθησε τὸ τάγμα ἐπὶ τινας ἡμέρας ἕως οὗτο ἔφθασεν εἰς τὸ Γένθιν, μικρὰν πόλιν, τότε δὲ πλήρη στρατευμάτων. Ἐνταῦθα ἐπρόκειτο ν' ἀποφασισθῆ ποῖα τάγματα ἐμελλον νὰ ἀποσπασθῶσιν, ὅπως μείνωσιν ἐν Γένθιν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Πρίγκηπος Λεοπόλδου, ποῖα δὲ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ πολέμου. Πολλαὶ ἡμέραι διήλθον χωρὶς οὐδὲν νὰ γνωσθῆ περὶ τῆς μελλούσης τύχης τοῦ τάγ-

ματος τοῦ Γεωργίου, ὥστε ἐπὶ τέλος ὁ κ. Βράουν ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ πλέον ἀπὸ τὴν σύζυγον καὶ τὴν τέγγην του.

—«Θὰ μείνω ἐτι 24 ἡμέρας,» εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν του, ἐνῶ περιεκάτουν ὁμοῦ ἐσπέραν τινὰ ἐπὶ τινος φραϊάς καταρότου ὁδοῦ ἐν τῇ ἀγροτικῇ περιφερείᾳ τῆς πόλεως, «καὶ ὑστερον θὰ ἐπιστρέψω οἰκάδε. Ἐὰν δὲν ἀποφασισθῇ τι ἕως τότε, ἐγὼ θὰ ἀναχωρήσω, σὸ δὲ ὅταν κοινοποιηθοῦν αἱ ἀποφάσεις γράφε μιν.»

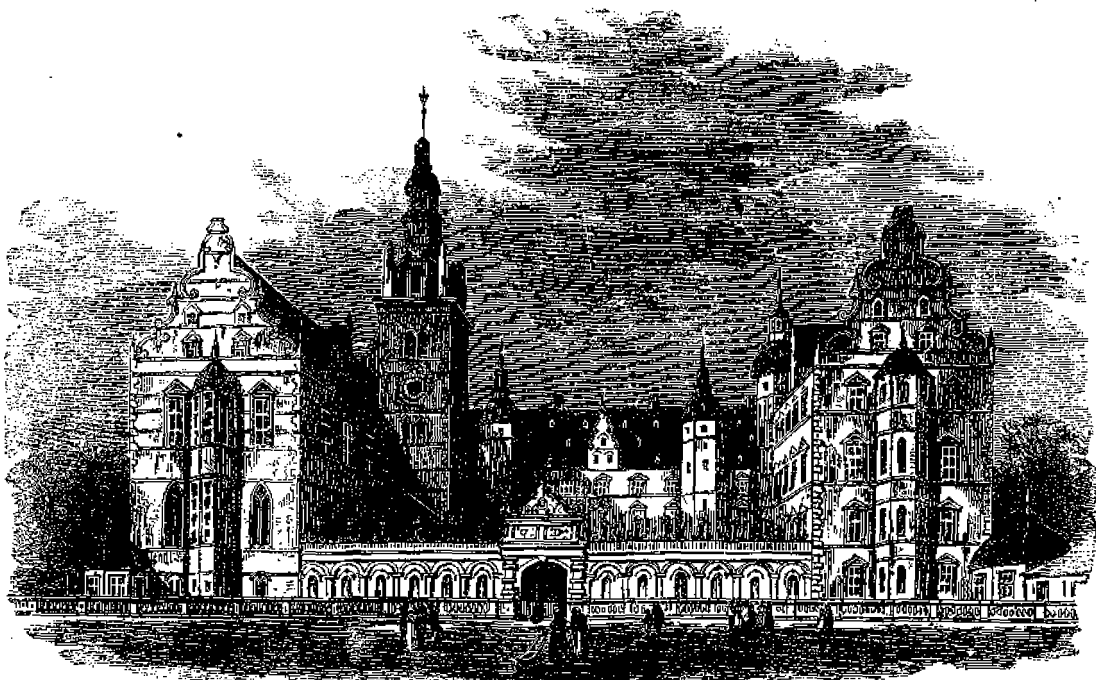
Τότε ἐστάθη, ἐστράφη πρὸς τὸν υἱὸν του, ἔθεσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ ἀπέβλεψεν εἰς τὸ πρόσωπόν του συγκινημένος ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ ἀχωρισμοῦ.

λέμου. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φοιάξῃ, υἱέ μου, καὶ νὰ σὲ ἐπαναγάγῃ ἀσφαλῶς εἰς ἡμᾶς! Ἔσο φιλαλήθης καὶ ἀφοβος, καὶ ἐκτίλει τὸ καθήκόν σου, ὅτι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ, διότι «τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ.»

—«Ἐῶγε!» ἐφώνησε βροντώδης φωνῇ ὀπισθὲν των, στραφέντες δ' εἶδον δύο ἀξιωματικούς μὲ κοινούς μανδύας ἰσταμένους πλησίον δένδρων τινῶν.

—«Ἐίσαι ἀριστος κατήρ, φίλε μου, ποῖος εἶναι ὁ υἱός σου;» εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, κύπτων μετὰ προσοχῆς νὰ παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ νεαροῦ στρατιώτου.

Ὁ Γεώργιος ἔκαμε τὸ «σχῆμα,» στρατιωτικῆ τῷ τρόπῳ· διότι εἶχεν ἀναγνωρίσει ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν Πρίγκηπα Λεοπόλδον τῆς Δεσσαυίας καὶ τὸν νεαρὸν

Ὁ Μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Πράγας.

—«Υἱέ μου,» εἶπεν, ἐξέβρυσαι ἤδη εἰς ζωὴν πλήρη πειρασμῶν καὶ κινδύνων. μακρὰν τῶν γονέων σου καὶ τῆς καθοδηγίας των· ἀλλ' ὅπως σὺν Θεῷ, ἔχε δ' αὐτὸν πάντοτε ἐνώπιόν σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου. Ἔσο εὐσπλαγχνὸς ἐχθρὸς εἰς τοὺς νικημένους, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν οὐτ' εἶναι· χριστιανοὶ ὡς καὶ ἡμεῖς, καὶ ἀδελφοὶ μας. Βεβαίως πρέπει νὰ πολεμήσῃς κατ' αὐτῶν, ἐνεκα τῶν διαταγῶν τοῦ βασιλέως σου καὶ τῶν στρατηγῶν του· ἀλλ' ἅμα τοὺς νικῆσης, ἔσο ἡμιος πρὸς αὐτοὺς καὶ μηδέποτε ἀκολούθησον τὸ βάρβαρον ἔθιμον τῆς ληστεύσεως τῶν ὑπαρχόντων νικηθέντων ἐχθρῶν καὶ ἀόπλων πολιτῶν· τοῦτο εἶναι κλοπή, ἂν καὶ θεωρῆται συγχωρητὸν ἰέν καιρῷ πο-

υἱὸν του τὸν Πρίγκηπα Μαυρίκιον.

—«Χμ! Νομίζω πῶς γνωρίζω αὐτὸ τὸ πρόσωπον.

— πῶς ὀνομάζεσαι τέκνον μου;»

—«Βράουν Γεώργιος, Ὑψηλότατε, τοῦ 18 τάγμα-
τος τῶν Ἐπιλέκτων»

—«Ἄ! ἐνθυμοῦμαι ὁ μικρὸς Στρατηγός! Πόσον ἐμμεγάλωσες! Θέλεις νὰ πολεμήσῃς; ἔχεις τὸ ἴδιον θάρρος, ὅπως καὶ πρότερον;»

—«Δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ἄλλο τι ἐπιθυμητό-
τερον τούτου.»

—«Ἐῶγε! τοιοῦτοι πρέπει νὰ ἦναι οἱ ἄνδρες τοῦ ἐ-
ποικοῦς χρειαζόμεθα!» εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Μαυ-
ρίκιου. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ ΑΝΑΓΓΟΡΟΝ.

Ἡ Κοπεγχάγη εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Δανιμαρκίας, κεῖται δὲ ἐν μέρει μὲν ἐπὶ τῆς νήσου Σηλανδίας ἐν τῇ Βαλτικῇ θαλάσῃ ἐν μέρει δὲ ἐπὶ τῆς νήσου Ἀμαγερ διαιρεῖται δὲ εἰς τρία κυρίως τμήματα, ἴσται τὴν ἀρχαίαν πόλιν, (τὴν Δουτικὴν ἐσχатиάν) τὴν νέαν πόλιν Φριδεरिकοβούργην, καὶ τὴν Χριστιανίαν. Ὁ πορθμὸς μεταξὺ τῆς μεγάλης ἑσχῆς καὶ τῆς νήσου Ἀμαγερ ἀποτελεῖ λιμένα, ὅστις δύναται νὰ παραλάβῃ περὶ τὰ 400 πλοῖα.

Ἡ πόλις περιέχει 230 ὁδοὺς, 13 δημοσίας πλα-

τῶν Γεωργίου, ὅστις πολλάκις ἐπισκέφθη τὰς Ἀθήνας καὶ εἶναι πολὺ εὐπροσῆγορος καὶ καλός.

Ὁ φαλαινοκέφαλος Πελαργός.

Ἡ οικογένεια τῶν Πελαργῶν περιέχει πολλὰ εἶδη, περιεργότερον τῶν ὀπιῶν εἶναι ὁ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα παριστανόμενος Φαλαινοκέφαλος Πελαργός.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο ζῆ εἰς τὴν βόρειον Ἀφρικὴν πλησίον τοῦ ποταμοῦ Νείλου, σπανίως ὅμως ἀπαντᾷται

Ὁ φαλαινοκέφαλος Πελαργός.

τέας, 22 ἐκκλησίας, μίαν συναγωγὴν, 30 πτωχοκομεία, 22 νοσοκομεία, καὶ πλέον τῶν 5,000 οἰκιῶν, διάφορα θέατρα καὶ τέσσαρα ἀνάκτορα. Ἐκ τῶν 22 ἐκκλησιῶν, «ἡ τῆς Κυρίας ἡμῶν» εἶναι ἡ λαμπρότερα.

Τὸ Πανεπιστήμιόν τῆς, ὅπερ ἐθεμελιώθη τὸ 1473 περιέχει 1200 φοιτητὰς καὶ βιβλιοθήκην περιέχουσαν 100,000 τόμων, βοτανικὸν κήπον, ἀστεροσκοπεῖον καὶ διάφορα μουσεῖα. Ἡ ἀνακτορικὴ βιβλιοθήκη περιέχει 400,000 τόμους καὶ 18,000 χειρογράφων.

Ἐν γένει ἡ Κοπεγχάγη εἶναι μία τῶν ὀρειοτάτων πόλεων τῆς Εὐρώπης· εἶναι δὲ, ὡς γνωστὸν, ἡ πρωτεύουσα τοῦ πατρὸς τοῦ Κράτους τοῦ βασιλέως

εἰς τὰς ὄχθας τοῦ, προτιμῶν τὰ βαλτιδικὰ μέρη τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χώρας.

Τρέφεται δὲ μ' ὀψάρια καὶ νερόφιδα, ἔτι δὲ καὶ μὲ θνησιμαῖα ζῶα. Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶναι τὸ ὑπερβολικὸν ράμφος τοῦ, ὅπερ ἕνεκα τῆς ὁμοιότητός του μὲ ὑπόδημα ἐστάθη αἰτία νὰ ὀνομασθῇ καὶ αὐτὸ τὸ πτηνὸν ὀποδηματῶν.

Τὸ κατὰ τὸ ἄχρον τοῦ ράμφους ἀγχιστρον χρησιμεύει πρὸς διάρρηξιν τῶν σαρκῶν τῆς λείας τοῦ.

Κόρη Μαυροβουνιώτισσα.

Τὸ Μαυροβούνιον εἶναι χώρα βραχέως μεταῦ
Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας, Σερβίας καὶ Αὐστρίας κειμένη·
κατοικεῖται δὲ ὑπὸ λαοῦ γενναίου καὶ ἥρωικοῦ, ζη-
λωτοῦ τῶν ἐλευθεριῶν του.

Οἱ Μαυροβούνιοι πολλάκις ἐπολέμησαν πρὸς τοὺς
Τούρκους μετὰ μεγάλης ἀνδρείας καὶ ἐπιτυχίας· ἔχουν
δὲ βασιλέα αὐτῶν τὸν γενναῖον Νικόλαον, καὶ πρω-
τεύουσαν τὴν Κετίνην. Οἱ Μαυροβούνιοι ἐστάθησαν
πάντοτε φίλοι τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

(Ἐνίσχαι· ἴδε προηγουμένον
ἀριθμὸν.)

Ἐπὶ τέλους ὁμως κα-
τήνησε τόσον ἰσχνὸς καὶ
ὠχρὸς καὶ ἀδύνατος ὁ μι-
κρὸς κόμης, ὥστε ὁ ἰατρὸς,
ὅστις πάντοτε ἐπέτρηρει
τὴν ὑγιάν του, εἶπεν εἰς
τὴν μάμμην του ὅτι τὸ
παιδίον εἶχεν ἀνάγκην με-
ταβολῆς ἀέρος, καὶ συνε-
βούλευσεν αὐτὴν νὰ τὸ
μεταφέρῃ εἰς τὴν νότιον
παραλίαν τῆς Ἀγγλίας,
νὰ παύσῃ δὲ ὅλα σχεδὸν
τὰ μαθήματά του. Ἡ δια-
ταγὴ αὕτη πολὺ ἐλόπησε
τὸν Πάτερ Φίλιππον, διότι
ὁ Βέρτος ἀνεγίνωσκεν ἤδη
καλῶς τὸν Λίβιον, καὶ ἤρ-
χιζε νὰ συλλαβίσῃ εἰς
τὸν Ξενοφῶντα, πολὺ δὲ

ροῦντες αὐτὰς ὡς τεινούσας εἰς τὸ νὰ ἀποπλανῶσι τοὺς
ἀνθρώπους.

Μετέβη λοιπὸν ὁ μικρὸς κόμης μετὰ τῆς μάμμης
του, τοῦ ἰατροῦ, τῆς τροφῆς του, τοῦ κυνὸς του Ράλλερ
καὶ τοῦ ἵππου του Βασιλείου, ἀνευ τῶνόποιων δὲν ἤ-
θελε νὰ ὑπάγῃ, καὶ μετὰ τινῶν ὀηρητῶν, εἰς τὴν νό-
τιον παραλίαν τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ μικρὸν χωριὸν Σάγ-
κλιν ἐπὶ τῆς Οὐίκτιδος νήσου, μετέβησαν δὲ ἐκεῖ διὰ
θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὠραίας θαλαμηγοῦ, ἣ ὁποία ἦτο
τὸ εἶδωλον τοῦ πατρὸς τοῦ μικροῦ κόμητος, καὶ ἀνε-
μενε τὴν ἐνγλικότητα τοῦ Βέρτου. Κατὰ τὸ ταξίδιον
ὁ Βέρτος ἀρκετὰ διεσκεδάσεν, ἠνώχλει ὁμως ἴλους

τοὺς περὶ αὐτὸν μὲ ἐρωτη-
σεις περὶ τῶν ἰχθύων.

— «Ἄχ, παιδί μου ἴω
τῷ ἀπεκρίθη ποτε ἡ γραῖα
τροφὸς του — «τὰ ψάρια
εἶναι κρύα, σιχαμένα πράγ-
ματα! Μόνον μαγειρευ-
μένα εἶναι καλὰ ἴω»

Ἡ δὲ μάμμη του εἶπεν,
— «Ἀγάπη μου, τὰ ὀψά-
ρια ἐπλάσθησαν διὰ νὰ
ζοῦν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ-
πως τὰ πτηνὰ διὰ νὰ πε-
τοῦν εἰς τὸν ἀέρα.» Ταῦτα
ὁμως οὐδόπως ἱκανοποιοῦν
τὴν περιέργειαν τοῦ μικροῦ
κόμητος, ὁ δὲ ἰατρὸς τῆς
συνοδείας, ὅστις ἠδύνατο
βεβαίως νὰ τῷ διηγηθῇ
πολλὰ περὶ αὐτῶν, ἐφο-
βεῖτο τὴν σεμνὴν του δέ-
σποιναν, τὴν κόμισσαν τῆς
Ἀβελιῶνης, ἥτις μετὰ πολ-
λῆς αὐστηρότητος τῷ εἶχεν

Μαυροβουνιώτισσα κόρη.

ἐθλίβετο ὁ πεπαιδευμένος ἐκεῖνος κύριος σκεπτόμενος,
ὅτι ὁ μαθητὴς του ἐμελλε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ εἰς τὰ μα-
θήματά του. Διότι αὐτὸς τε καὶ ὁ θεῖος τοῦ μικροῦ κό-
μητος εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν κάμουν πεπαι-
δευμένον ἄνδρα, καὶ αὐτὸς ὁ Βέρτος ἠγάπα τὴν μελέ-
την, ἠγάπα ὁμως ἔτι περισσότερο νὰ μανθάνῃ πῶς γί-
νονται τὰ ἄνθη καὶ διατί ἠδύνατο νὰ πετοῦν τὰ πτηνὰ
ἐν ἴσῳ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο, καὶ πῶς ἡ ἀγριομέλισσα
κατεσκευάζει τὴν κομψὴν τῆς κυψέλην εἰς τὸν κορ-
μὸν τοῦ δένδρου, καὶ πῶς ὀκιάστῳ ἐφραττε τὸν πο-
ταμὸν, — ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας δὲν ἐνθάρρουν οἱ
περὶ τὸν μικρὸν κόμητα. Διότι τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας
δὲν ἠδύνατο οἱ παιδαγωγοὶ καὶ κηδεμόνες του, θεω-

εἶπαι, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποθαρρύνωσι τὸ παιδίον ἀπὸ τοῦ
νὰ σκέπτηται περὶ τοιούτων ἀνοησιῶν, καὶ ὅτι ἐκεῖνα
τὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ διδαχθῇ αὐτὸς ἦσαν τὰ χρέη τῆς
θέσεώς του, καὶ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντά του, —
Ταλαίπωρος μικρὸς κόμης!

Τῷ ἐνι ἦτο ἀδύνατος, ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς ὁ μικρὸς
κόμης, ἣ δὲ χρυσὴ του κόμη κατέπαπεν ἐπὶ μετώ-
που, τὸ ὁποῖον πολλάκις ἤλγει ἐκ τῶν μαθημάτων του,
ἐκ τοῦ Λίβιου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, ἅτινα τὸν ἐπεβά-
ρουν τοσοῦτον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μεγάλοι καὶ
εἶχον ἔκφρασιν θαυμασμοῦ, τὸ δὲ χρῶμά των ἦτο κα-
νοῦν τόσον βαθύ, ὥστε ἠμοίαζον μὲ τὰ ὄροσρα. Αἰ-
χεῖρές του ἦσαν μικραὶ καὶ ἰσχναί, καὶ τὰ σκέλη του,

περιβεβλημένα με άναξυρίδας μέλανος έξαμίτου, και με περικνημίδας έρυθράς μεταξωτάς, ήσαν ισχνά ως δύο πάσσαλοι, οι δέ άνθρωποι βλέποντες αυτών εις τον περίπατον εφισθόριζαν προς άλλήλους. Οτι όλα τα πλούτη και η θέσις η ύψηλή του μικροῦ κόμητος δέν θα ήσαν ίκανά να τον διατηρήσουν επί πολὺ ἐν τῇ γῆ τῶν ζώντων. Ὁ Βέρτος τοὺς ήκουσέ ποτε, και έννόησε τί έλεγον, έσκέφθη δέ — «Δέν μοι μέλει και πολὺ ἀν αποθάνω ἀν δυνηθῶ να πάρω τὸν Ρόζα μαζύ μου· ίσως εκεί θα έχω κάποιον δια να παιζώ!» —

Ἦτο Μάιος, δτε μετέβη ὁ Βέρτος εις Σάγκλιν, όπου ὀλίγοι άνθρωποι μόνον ὑπῆρχον. Ἦσαν ὅμως παιδιά τινά, μετα τῶν ὁποίων ήδυνάτο να παιζή, ἀλλ' η μάμμη του τὰ θεώρει πρόστυχα, και ἀκαταλλήλους συντρόφους δι' αυτών. Ὡστε ὁ ταλαίπωρος μικρὸς κόμητης ήναγκάζετο να περνα' εμπρός των, με ὕφος μὲν σοβαρὸν, ἀλλὰ με καρδίαν πλήρη λύπης, και με πολὺν κόρασαι εις τὰς ισχνάς και έροθροενδοδυμένας του κνήμας, ένῳ τὰ μὲν κοράσια εφισθόριζον τὸ ἐν εις τὸ ἄλλο, — «Νά ένας μικρὸς λόρδος!» — οι δέ παιδες εφώναζον — αὐτὸς εἶναι ὁ γαλαάντης, όπου έχει τὸ πλοῖον!» — Ὁ Βέρτος ήκουε ταῦτα, και έλεγεν ἐν εαυτῷ ἀναστενάζων — «Τί με ἀφελεί ὅτι εἶναι ἰδική μου ἡ ήμιολία, ένῳ δέν έχω κανένα, με τὸν ὁποῖον να παιζώ ἐπάνω της, και ένῳ ποτε δέν μ' ἀφίνου να κάμω ὅ,τι θέλω;»

Οὐδέποτε εἶδετε τὸ Σάγκλιν, διότι οὐδέποτε ὑπῆγετε εις τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ και ἀν ποτε ὑπάγετε δέν θα τὸ εὔρητε τοιοῦτον, ὁποῖον ήτο δτε ὁ Βέρτος έκαμνε τοὺς περιπάτους του εκεί, δτε ήτο τὸ ὠραιότατον, και πλέον ἀρχαιότροπον μέρος τῆς Ἀγγλίας. Τώρα μανθάνω ὅτι μετεβλήθη εις θερινὸν καταφύγιον τοῦ συρμού με προκουμαίαν λιθόστρωτον, και τεχνητὸν όπου συνέρχονται τὰ πλήθη: Τότε ὅμως ήτο μικρὸν χωρίον κατάχλωρον, θυθισμένον μέσα εις τοὺς λευκὰνθους και τὰ καλυκάνθημα, αἱ δέ οἰκίαι του ήσαν παλαιαί και χθαμαλαί, καταπράσινα δέ ἐκ τῶν ἀναθενδράδων και κλημάτων, ὑπὸ τῶν ὁποίων ήσαν έσκεπασμένοι, και ἐκρόπτοντο μέσα εις κήπους εὐώδεις: αἱ κτρινωπαὶ ὁδοὶ εἰκοντο ἀνα μέσον και ἀδήγουν προς τοὺς χλωροὺς λειμῶνας η κατήρχοντο μέχρι τῆς θαλάσσης· οἱ δέ τῆς ημέρας η ἐπὶ τῆς ἀκτῆς φαειά και αἰθρία ἄμμος ἐδέχετο στίλβουσα και σταθερὰ τὸν ἀσπασμὸν τῆς παλιρροίας. Οἱ κρημνοὶ ήσαν ἄλλοι μὲν φαιοί, ἄλλοι δέ λευκοί, παρὰ δέ τοὺς πόδας των ἐξετείνετο η θαλάσσα: τὸ καύχημα ὅμως τοῦ τόπου ήσαν η πολὺδενδρος ράχης, και η παρ' αὐτὴν χαράδρα, ήτις διέσχίζε τοὺς βράχους και ἐπληροῦτο ὑπὸ δένδρων και ἀντήχει τὸ κελαδημα μυριῶν πτηνῶν. Τόσον ήσυχον, τόσον συμπαθητι

κόν, τόσον δροσερὸν και κατάχλωρον ήτο τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὥστε ὁσάκις κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς μου και τὸ ἀνακαλῶ εις τὴν μνήμην μου, ἀκούω τὸν φλοῖσθον τῶν κυμάτων του, και ὀσφραίνομαι τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθηρῶν του αίμασιῶν, και βλέπω τοὺς μεγάλους καστανόχρους ὀφθαλμοὺς τοῦ γενναίου μου κυνὸς ὀρωῶντος προς με ἐκ τῆς θαλάσσης αἰσθμαίνοντος.

(Ακολουθεῖ.)

Η ΡΟΖΑ ΚΑΙ Η ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ.

Ὁλος ὁ κόσμος θαύμαζε τὴν Ρόζαν δια τὴν ὠραιότητά της. Αἱ παρειαὶ της ήσαν καθὼς δύο ὄριμα ροδάκινα, οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶχον τὸ χρῶμα τῶν ἰων, και τὸ μικρὸν της στόμα ήτον ὡσκάλλ' ὅς τριανταφύλλου δροσερῶν. Ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἐπήγαιναν καλά, και όλα της τὰ κινήματα ήσαν με χάριν. Δικαίως λοιπὸν τὴν έλεγον ὠραίαν. Τὸ ἐγνωρίζεν ὅμως και αὐτὴ ὅτι ήτον ὠραία και ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο εφθανε, και δέν ἐχρειάζετο ἄλλο τίποτε. «Τί ἀνάγκη», ἐσκέπτετο «έχω να σκοτιζώ τὸ κεφάλι μου με τὰ μαθήματα; Εἰς τί θα με χρησιμεύσουν; Ἐγὼ εἶμαι ὠραία, και πάντοτε θα με θαυμάζη ὁ κόσμος, — εις τί να βασανίζωμαι με τὰ πολλὰ γράμματα;» Ὡστε ποτε δέν ἐμελέτα, ποτε δέν ἐκάθητο να ἀναγνώση κανέν ὠφέλιμον βιβλίον, οὐδ' ἠγάπα να ὀμιλή σπουδαίως. Τὴν μόνην της εὐχαρίστησιν εὔρισκεν εις σκέψεις περὶ φρονημάτων και κοσμημάτων, πολλὰς δέ ὥρας εἰσπαύνα ἐνώπιον τοῦ κατόπτρου, προβάλλουσα τὰ διάφορά της ἐνώματα και κοσμήματα, η με τὴν μοδίστραν σκεπτομένη πῶς να κάμη τοῦτο ἢ τὸ ἄλλο φόρεμα. Οὐδόλως δέ ἐφρόντιζε να ἐλιούση τὴν ἀγάπην τῶν ἄλλων δια τρόπου φιλόφρονος και γλυκέως, ἀλλὰ περὶ τοῦ εαυτοῦ της ἐσκέπτετο.

Ὅταν ἠλικιώθη ὀλίγον και ἤρχιζε να ἐτέρχεται εις τὸν κόσμον ἔκαμε κατ' ἀρχὰς μὲν μεγάλην ἐντύπωσιν δια τὴν ὠραιότητά της. Ἐπειδὴ ὅμως δέν εἶχε μελετήσει οὔτε ἀναγνώσει τίποτε, δέν εἶχεν οὔτε δύο ἰδέας εις τὴν κεφαλὴν της, εἶθεν και η ὀμιλία της ήτο λίαν ἀνόητος και περιστρέφετο περὶ πραγμάτων ποταπῶν. Ὅλοι δέ ὅσοι τὴν ἐπλησίαζον ήναγκάζοντο και αὐτοὶ να ὀμιλοῦν ἀνόητα, και να περιορίζονται εις ἐπαίνους τῆς ὠραιότητός της, τοὺς ὁποῖους αὐτὴ ἐδέχετο με πολλοὺς χαριεντισμοὺς, ὥστε ἐκεῖνοι τὴν περιέπαιζον και έλεγον, «—Τί ἀνόητον και φαντασμένον πλάσμα, εἶναι αὐτὴ η Ρόζα!» —

Μὴ ὑποθέσετε δέ ὅτι η Ρόζα ήτο εὐτυχῆς. Ἄπ' ἐναντίας! Ἀνησῶχει πάντοτε μήπως ἀναφανή καμμία ἄλλη ὠραιότερα αὐτῆς. Ἄν ήτον εις ἐσπεριδα και ἐτύγχανε να εἰσέλθῃ ἄλλη κομψὴ νέα, ποῖον

μαρτόριον δὲν ὑπέφερον ἢ Ῥόζα! Ἄν δὲ εἶλοι πλὴν ἐνὸς ἤρχοντο καὶ τῆς ἑκαμνὸν ἐπαίνους, δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ ἐνεκα τῆς ἀλλείψεως τοῦ ἐνὸς ἐκείνου.

Ἡ Ῥόζα εἶχεν ἐξαδέλφην Χαρίκλειαν τὸ ὄνομα, ἥτις ὄχι μόνον ὠραία δὲν ἦτον ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀσχημὸς. Καὶ τὸ ἐγνώριζε καὶ συνηθάνετο ὅτι οὐδεὶς ἠθελέ ποτε τῆς κάμει τοιοῦτους ἐπαίνους, ὁποῖους ἐλάμβανεν ἢ Ῥόζα. Ἀλλὰ νομίζετε ὅτι διὰ τοῦτο ἐκάθητο καὶ ἔκλαιεν; Οὐδόλως, ἀλλ' ἐπροσῆλωσε τὸν νοῦν τῆς εἰς πράγματα σπουδαιότερα καὶ τοιοῦτοτρόπως κατέβησεν νὰ λησμονήσῃ ἐντελῶς ἂν ἦτον ὠραία ἢ ὄχι. Ἐμελέτα? σπουδαία καὶ ὠφέλιμα πράγματα, ἀνεγί-

Καὶ οὕτω βλέπετε, ὅτι ἡ μὲν Ῥόζα ἂν καὶ ἐπ' ὀλίγον ἐφείλκε τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἠδύνατο ἡμῶς νὰ κρατήσῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο πάντοτε ἀνήσυχος καὶ δυστυχῆς, ἐν φ' ἢ Χαρίκλεια διὰ τῶν συμπαιθητικῶν τῆς τρόπων καὶ τοῦ πνεύματός τῆς ἑκαμνε φίλους πολλοὺς καὶ πιστούς.

ΜΑΝΑΤΗ Η ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΗ.

Ἡ Μανάτη ἢ Λαμανατίνη εἶναι πολὺ παράξενον ζῷον, ὁμοιάζον διάφορα ἀνόμοια πρὸς ἄλληλα ζῷα, ὡς λ. χ. τὴν Φώκην, τὸν Ἴπποπόταμον, κλ.

Τῆς Μανάτης ὑπάρχουν διάφορα εἶδη, δύο ἐκ τῶν

Μανάτη ἢ Αὐστραλιανή.

νωσκε βιβλία καλὰ, ἠρώτα τοὺς μεγαλειτέρους τῆς περὶ θλῶν τῶν ζητημάτων, τὰ ὅποια ἤκουε συζητούμενα, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐγέμισε τὸν νοῦν τῆς μὲ ἐδέας εὐχαρίστους καὶ γνώσεις ὠφελίμους, καὶ συνδιδέλετο γνωστικῶς καὶ μὲ πολλὴν χάριν. Καὶ ὅταν ἤρχισε νὰ συχνάζῃ τὸν κόσμον, οἱ βλέποντες αὐτὴν διὰ πρώτην φοράν ἔλεγον, «Ἄ! πόσον ἀσχημὴ εἶναι αὐτὴ ἢ κόρη καὶ τί πλάσμα ἀγγελικὸν ἢ ἐξαδέλφη τῆς!» Ἄμα ὅμως ἐπλησίαζον τὴν δεσποινίδα Χαρίκλειαν καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν μὲ αὐτὴν, ἐλθισμόνουν ἀμέσως ἂν ἦτον ὠραία ἢ ὄχι, καὶ ἐθαύμαζον τὸ πνεῦμα καὶ τὰς γνώσεις τῆς καὶ ἀπερχόμενοι ἔλεγον, «Πόσον εὐφυὲς εἶναι αὐτὸ τὸ καράσιον καὶ πόσον γλυκὴν τρόπον ἔχει!» διότι πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ Χαρίκλεια εἶχε γλοκοτάτον χαρακτήρα, καὶ οὐδέποτε ἐσικέπετο ὡς ἢ Ῥόζα πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτὴν τῆς, ἀλλὰ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἄλλους.

ὁποῖων εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὰς ὄχθας ἐκείνας, ἀετίνες βρέχονται ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ κοινὴ Μανάτη εἶναι συνήθως 9—10 ποδῶν τὸ μῆκος, διακρίνεται δὲ διὰ τὸν παχὺν, σαρκώδη δίσκον, εἰς τὸν ὁποῖον λήγει τὸ βύγχος τῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι τοποθετημένοι οἱ ῥόθωνες.

Εἰς τινες ἀμμώδεις μεγάλους ποταμοὺς, ὡς τὸν Ἐρριτόν, τὴν Ἀμαζόνια καὶ ἄλλους ἀπαντᾷται εἰς κοπάδια, τρέφεται δὲ ἐκ φυτῶν, τὰ ὅποια φρονταὶ ἐν ἀφθονίᾳ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Τινὲς τῶν συγγραφέων δυσχυρίζονται ὅτι ἀφίνει ἐντελῶς τὸ ὕδωρ καὶ ζητεῖ τὴν τροφὴν τῆς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γῆραν, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀποδέχθη ἀσφαλμένως. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐξέρχεται ἐν μέρει τοῦ ὕδατος, ὁφθαλμοὶ δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους ὑπεράνω αὐτοῦ οὕτως, ὥστε ὁμοιάζει ἀνθρωπίνην μορφήν.

Πρὸς παῖδιον.

Ὡς ποικιλόχρους χρυσάλις, ὡς χρυσάλις θύρα,
 Ἦτις ὡς κατοικίαν τῆς γῆς καὶ κλίνα ἔχει,
 Καὶ μὲ τὴν εὐωδίαν ζῆ, παίξει μὲ τὸν ἀέρα
 Καὶ εὐδωμος τὴν πρόσκαιρον ζωὴν τῆς διατρέχει,

Ὅδω καὶ σὺ, οὕτω καὶ σὺ, ἀγαπητόν παιδίον,
 Διέρχου τὴν παιδικὴν, εὐδαίμων, ἡλικίαν
 Καὶ περυσίζεις μὲ χαρὰν ἐν μέσῳ γῶν κ' ἰων
 Καὶ δὲν ὑπάρχουν δὲ ἐσὲ λύπη, φροντίς, πικρία,

Κί' ἂν τὸ ἀγνόν σου μέτωπον θλιψίς ποτε σκιάσῃ;
 Ἄν χάσουν δάκρυα τινὰ ποτὲ οἱ ὀφθαλμοί σου,
 Ἄρχει τὴν τῶσσην θλιψίν σου, ἐν ἄθυρμα νὰ παύτῃ
 Καὶ σβένουσι μ' ἐν φιλημᾶ, τὸ δάκρυ οἱ γονεῖς σου.

Ὡ, εἴθε παῖς ἀγαπητός καθ' ὄλον σου τὸν βίον
 Νὰ διαρκῆσῃ ἡ αὐτὴ ἀγνότης ἀκακία,
 Καὶ νὰ σοῦ παύουν πάντοτε τὴν ρεῦσιν τῶν δακρῶν
 Ἐν φιλημᾶ, ἐν κόσμῳ, ἢ λέξις τις γλυκεῖα,

Ἄθῆναι 4 Ἰαν. 1884 (Κρυστάλια Χρυσοθήρη)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

— Τὸ ἔθλον μαχογιάνιον (ἀκαγιῶ) μετεφέρθη εἰς Ἀγγλίαν τῷ 1595, εἰσῆχθη δὲ εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν μόνον μετὰ τὸ 1820 Προέρχεται δ' ἐξ Ἀμερικῆς.

— Ἡ Νατάλ ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Βόσκου Δὲ-Γάμα τὰ Χριστογεννα τοῦ 1857, καὶ ὀνομάσθη ἕνεκα τούτου Γῆ Νατάλ, ὅπερ ἐν ταῖς λατινικαῖς γλώσσαις σημαίνει Γέννησις.

— Σικιῶν δ' Ἀφρικανὸς ὁ νεώτερος λέγεται εἶτι ἦτον ὁ πρῶτος Ρωμαῖος, ὅστις ἐβουλότο καθ' ἐκαστην, οἱ Σικελιανοὶ κουραῖς ἐφάνθησαν ἐν Ρώμῃ τῷ 300 π. Χ.

— Ὅκτὼ φοιτῆται κατεδικάσθησαν διὰ μονομαχίας εἰς τρέμηρον φυλάκισιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τῆς Βέιμαρ ἐν Γερμανίᾳ.

— Ἀναλόγως τοῦ μεγέθους αὐτῆς ἡ μέλισσα δύνανται νὰ σῶν τριακοντάκις πλείωτερον ἐνὸς ἔτους.

— Ὁ Τάρος κέκτηται σερβίτιο ἐκ τεμαχίου ἡλέκτρον. Ἀἰεὶ δὲ πλείωτερον τοῦ βάρους του εἰς χρυσόν.

— Ἡ μάχη τῶν Φαρσάλων συνεκροτήθη τῇ 17ῃ Ἀυγούστου 48 π. Χ.

— Οἱ μεταδίδοντας πῦρ ὀέλινου φακοῦ ἦσαν γνωστοὶ ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὴν 5ην π. Χ. ἑκατονταετηρίδα.

— Τὸ ἀμμοκονοῦμα ἦτο ἐν χρῆσει ἐν Νεαπόλει τῷ 1433, ἀλλὰ δὲν εἶχε φανῆ ἐν Λονδίῳ ἕως τὸ 1543.

— Ἡ ἀνάλογια τῶν τυφλῶν ἐν Ἀγγλίᾳ παρατηρεῖται ὀλονὲν ἀξέκλινα βαθμηδὴν κατὰ τὰς ἀπὸ τοῦ 1861 γενομένας ἀπογραφάς.

— Αἱ ἠνωμέναι Πολιτεῖαι περιλαμβάνουσιν 116,000 μίλια σιδηροδρόμων, κατασκευάζονται δὲ ἐκεῖ 30 μίλια καθ' ἐκάστην, δὲ ἑκαστον τῶν ὁπίων δαπανῶνται 550 τάλληρα.

— Ἐν Ρωσίῃ τῆς Βελγικῆς ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως μεγαλοπρεπέστατον σπῆλαιον ὑπὸ ἐργατῶν λατομέου τινός. Τὸ σπῆλαιον κοσμεῖται ὑπὸ ἀπειρηθῶν λαμπρῶν σταλακτι-

τῶν, ἀμιμήτου λευκότητος. Οἱ ἐργάται εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ ἀπὸ τῆς ἀνοχθείσης ὑπὸ φουρνέλου ὀπῆς, ἧτις εἶναι καὶ ἡ μόνη αὐτοῦ θύρα. Τὸ σπῆλαιον τοῦτο εἶναι ἐν τῶν περιεργωτάτων γεωλογικῶν θεαμάτων τῆς Βελγικῆς.

— Τὸ νὰ διαρῆσθαι τις πέντε ὡὰ μεταξὺ τριῶν ἀτόμων εἶναι δυσκολώτατον πρόβλημα, τὸ ὅποιον ἡμῶς τὸ ἔξογον πνεῦμα τοῦ Βίσαμαρ κατώρθωσε νὰ λύσῃ. Ἄν καὶ ἡ ἐπιτήρησις αὐτῆ χρονολογῆται ἀπὸ δέκα τριῶν ἐτῶν, μόνον τώρα δημοσιεύεται ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Ἐπιθεωρήσεως. Φαίνεται, γράφει, εἶτι τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τοῦ Γραβελώτ, ἕνεκα παντελοῦς ἐλλείψεως τροφίμων ὁ πρίγκιψ ἐπέβη πάλῃ, κατὰ καλὴν του ἑμῶς τὴν ἕδρην ἀντὶ εἰκοσι φράγκων πέντε ὡὰ, τὰ ὅποια φύσει γενναῖος ἠθέλησε νὰ δανείμῃ μετὰ τῶν δύο συντρόφων του. Ἀλλὰ προβλέπων τὰς ἀναφανησομένας μαθηματικὰς δυσχερείας ἂν ἐπεχειρεῖ ἴσῃν διανομήν, ἀπεφάσισε νὰ φάγῃ προηγουμένως 2 ὡὰ ἐκ τῶν 5, κατόπιν δὲ μεταβάς πρὸς τοὺς ἐν πολέμῳ ἀδελφοῦς του μετὰ γενναιοδωρίας διένειμα τὰ τρία ὑπολειφθέντα ὡὰ, χωρὶς κἂν νὰ προφέρῃ λέξιν περὶ τῶν ἄλλων δύο, ὡν τὴν εὐφωσίαν ἀπηλλάγη!

— Ἐν Ἰσικίῳ τῆς Ἀμερικῆς μέγα τι κατὰστημα ψιλικῶν ἐμπορευμάτων ἔβωσ προσελκόσῃ πολλοὺς ἀγοραστὰς συνέστησεν ἐντεκνῆριον μόνον εἰς τὰς κυρίας προσιτὸν ὅπε αὐταὶ ἐκτός τῆς διὰ παντοίων ἐφημερίων προσφερομένης πνευματικῆς τροφῆς εὐρίσκουσι καφῆν, γλυκύσματα καὶ ζωμὸν δωρεὰν προσφερόμενον μετὰ τὴν παρουσίαν ἀποδείξεως εἶτι ἠγόρασαν αὐταὶ ἐν τῷ καταστήματι ἐμπορεύματα ἀξίας ἄνω τῶν πέντε ἀμερικανικῶν τάλληρων, ἧτοι πλεόν τῶν 30 δραχμῶν.

— Εἰς πᾶσάν μας ἀπόφασιν δε κάμνωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις: 1) Εἶναι νόμιμον τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲ κάμω; — 2) Μὲ ἀρμόζει ὡς Χριστιανός; — 3) Εἶναι συμφέρον; — 4) Δύναμαι νὰ τὸ πράξω χωρὶς νὰ σκανδαλίσω τινὰ;

— Ἐν Ἑλβετίᾳ ὑπάρχουσι 4,586 δημοτικὰ σχολεῖα, ἐν οἷς φοιτῶσι 434,080 μαθηταὶ καὶ διδάσκουσιν 7,474 διδάσκαλοι. Ἄξιον παρατηρητέως εἶναι εἶτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκαλικῶν εἶναι μέγας, ἀνερχόμενος εἰς 2,525, αἵτινες μορφοῦνται ἐν τοῖς διακεκριμένοις παρθενωγείοις τῆς Βέρνης, Ζυρίχης καὶ ἄλλων πόλεων. Ἡ μισρὰ Ἑλβετία δαπανᾷ κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν τῶν δημοτικῶν σχολείων 15,000,000 φράγκων περίπου καὶ 3,000,000 κατ' ἔτος πρὸς οἰκοδομὴν σχολείων, χάριν τῶν ὁπίων ἀπὸ τοῦ 1871 — 1881 ἔδαπανήθη τὸ κολοσσιαῖον ποσὸν 30,000,000 φράγκων!

— Κατὰ στατιστικὴν ἐσχάτως δημοσιευθεῖσαν ὁ ἐλάχιστος ἄρος τῶν ὑπὸ τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς τοῖς διδασκαλοῖς δεδομένων ἐνιαυτῶν μισθῶν ἔχει ὡς ἀκολούθως Ἐν ταῖς ἠνωμέναις Πολιτεῖαις 8,660 φρ. ἐν Μασαχουσέτῃ 3,000, ἐν Καλιφόρνῃ 4,820 ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ διπλωματοῦχοι διδάσκαλοι ἔχουσιν ἐτήσιον μισθὸν 2,500, ἐν Σκωτίᾳ 1,725, ἐν Δανίᾳ ποικίλλει ἀπὸ 2,156, μέχρι 3,384 φρ., ἐν Γερμανίᾳ ἀπὸ 1,575 μέχρι 2,812, ἐν Ἀλσατίᾳ καὶ Δωρλίῳ 1,500, φράγκα.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Ποῖον ὄραμα εἶδεν ὁ Παῦλος εἰς τὴν Τρωάδα;
- 2) Ποῖα Ἑλληνεῖς ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν;
- 3) Πῶς ἔδειξε τὴν πίστιν τῆς;